

הכרה זונה כמעט בכל יצירות הקולנוע הסובייטיות האחרונות, מתחילה ההיסטוריה החדשה של ברית המועצות במלחמת העולם השנייה. אנושקה היא בזמן זה אם לשלושה ילדים, היולדת את ילדה הרביעי עית תחת מטר הפצצות של מטוסי הגרמנים. אחרי שבעלה הטיח נהרג בחזית, היא מתמסרת לגדול ילדיה, ללא כל עזרה צבאית או ממשלתית, ממש כשם שהיתה צריכה לעשות זאת בכל ארץ קפיטליסטית. גם הבעיות המתעוררות במשפחתה של אנושקה אחרי המלחמה אינן שונות מבעיות משפחה דומה במערב. כדי להתפרנס היא נאלצת למכור גרביים בשוק השחור, בתה המאויזבת בבן השכן חושבת לברוח מהבית ואף לאבד את עצמה לדעת כאשר אם אהובה מכנה אותה: "חברה זונה". בנה של אנושקה רוצה לרכוש אופנוע, כמו חריו בוי לונדוני, וכולם חולמים לרכוש דבר רים המוצגים בחלונות הראווה המפוארים. אלא שאנושקה, העובדת כמנהלת קבוצה

ישראל ישראל המזורה

הצר השלישי של המטבע הוא סרט תעודה ישראלי באורך של 56 דקות, שצופה הקולנוע הישראלי לא יזכה לראותו. למרות שזהו סרט התעודה הטוב ביותר שהוכרס בישראל ועל ישראל, לא נמצא אף בית קולנוע אחד שיהיה מוכן להציגו כסרט מסחרי. ולמרות שהוא אחד הסרטים הבודדים שנוצרו בישראל, היכולים לייצג אותה בכבוד בפסטיבלי קולנוע בינלאומיים, ספק אם יוצג אף שם — משום שלא נוצר במתכונת מינהל ההסברה. הסרט הופק על ידי התעשיין הישראלי, חובב הקולנוע, וילם וארליר, שהזמין את במאי הקולנוע הצרפתי הצעיר כריס מרקר לייצרו, אחרי כזה יצר כבר שלושה סרטי תעודה קודמים על אפריקה, סיביר וסין. אחרי שטייל חודש ימים רכוב על קטנוע

לתחרות

ההרשמה

נהג זהיר 1961 נמשכת

פרסים יקרי ערך יוגרלו בין הזוכים

• **טיסה** במטוס סילון של חב' "אולימפיק" לפרס וחזרה — עם דמי חופשה.

• **טיול** באנית שהם בים התיכון.

• **ספריה** של 25 תקליטים ארוכי נגן.

ופרסים רבים נוספים

הפרס היקר ביותר, אשר בו יזכה כל נהג זהיר

חיון - וחיי הזולת!

מקומות ההרשמה:

- (1) בכל סניפי המועצה הלאומית למניעת תאונות;
- (2) בעיריות, במועצות מקומיות ואזוריות;
- (3) בכל תחנות "דלק", "סגולה", "פז";
- (4) במוסכי אגוד המוסכים;
- (5) בכל בתי הדואר בארץ.

הרשם עוד היום!

המועצה הלאומית למניעת תאונות

הצר השלישי של המטבע
אחרי סין וסיביר

בבנין, מתגברת על כל הבעיות, בשליכה סדר בחברה וזוכה לתהילה בעתונות שם מהללים את אחד מחבריה בנוסח "הצטיין ראש הקבוצה יגורוב ואחרים". **משחק האושר**. פוליאנה, הוא שיר הלל לנוער האמריקאי. פוליאנה, היא יתומה הנאספת על ידי דודתה העשירה והאנוכית (ג'ין ווימן) הרודה בעיירה שלימה. עקב רודנותה של הדודה משתבשים חיי העיירה כולה ורק פוליאנה, שאת דמותה משחקת היילי (ג'ד ראיה) מילס בווירטואוזיות כובדת לב, משיבה את חיי העיירה למסלולם ומחזירה את האושר לחיי תושביה. כיצד היא עושה זאת? כאשר ניצבות בפניה עובדות, היכולות להוביל לשרגדות לא פחות חמורות מאשר באנושקה, היא משיגה חקת במשחק האושר, מוצאת לה סיבה חיצונית ובלתי סבירה בגללה היא כופה על עצמה להיות מאושרת. כיצירה קולנועית, עולה פוליאנה על אנושקה. אולם באשר לשינוע בצידקת דרך חיים יחסי הכוחות הם אחרים. אנושקה ופוליאנה, נלחמות להשיג את האושר. אנושקה עושה זאת בדרך הקשה והמפרכת. בהתמודדות עם המציאות, פוליאנה עושה זאת במשחק של בריחה, בחלומות וחזיונות.

חדריך

ואלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ אשר העולם הזה מסליץ לראותם:

- **מין קאמפף** (ארמון דוד, תל-אביב) ניתוח שלאחר מות-בלתי-סופי, בתולדות מחלת רוח של עם שלם. עליית הנאצים בגרמניה ותוצאותיה כפי שהגרמנים עצמם הנציחם בצילומיהם.
- **הצרפתיה והאהבה** (חג, תל-אביב) הצרפתים שונים לזכות המצאת פטנט האהבה בסרט המתאר את חיי המין והאהבה של הצרפתיה מהעריסה עד למיטת הנשואין. מיטב כוכבי צרפת בשבע אפריזות מבוטות בידי גדולי הבד הצרפתי.
- **החיים בתקווה** (בן-יהודה, תל-אביב) אהבתם של סטודנט כרטי וסטודנטית צרפתית בסרט אנטי גזעני המנסה לחקות את הירושלמי אהובת.
- **תמימים ופראים** (ארמון, חיפה) חיי המין והאמונות של אסקימוסי הקוטב בסרט מאלף, אנטוני קחין.

ברחבי הארץ, יצר מרקר סרט המתאר את ישראל כמו שהיא, בלי איפור ותעמולה. התוצאה — ישראל מוזרה לכל מי שהיה רגיל לראותה בסרטים הציוניים הרגילים. שמו הלועזי של הסרט, שהוסק בארבע שפות, הוא תיאורו של מאבק, שם ה"לקוח" מספור של קאפאק בשם זה. בעוד שסיפורו של קאפאק עוסק באדם הנאבק עם עצמו ועם חולשותיו, מנסה הסרט לתאר את ישראל כמדינה חצויה וגדושת בעיות הנאבקת לפתרונן, אך החיה בתקווה לפתרון. **ארץ כמו ציפור**. בעזרת צילומיו של הצרפתי גסליין קלוקא, דברי ההסבר של עמוס קינן והמוסיקה של הסינית ליליאן הופך הסרט התעודתי ליצירה פיוטית כמעט. בשיאו משתהה הסרט משך דקות ארוכות על פנים של צעירה המגלמת את כל היפה, הסהרור והאצילי בנוער הישראלי. היתה זו אילנה (נוני) שטייניץ (14), צעירה שלקחה בשיחוק ילדים, אף שהדבר אינו נראה בסרט. היה דרוש מבט חודר של אמן כדי למצוא דווקא בנערה זו את הסמל של ישראל. צידו הסכני של הסרט, שעובד בצרפת, מושלם. מגרעותיו, בחלקו הראשון, האטי מדי ובעצירת המצלמה לרגעים ארוכים, עד שיסיים הקריין (יעקב מלכין) את המלל. מלבד זאת נראית ישראל בסרט לעיתים קרובות מדי כארץ ריקה מאדם.

סרטים הקרב על האושר

המלחמה הבינושית הקרה אינה מתנהלת רק באולמות האושר, על גלי האתר, או בכותרות העיתונים. למלחמה על רכישת דעת-הקהל לצד זה או אחר, גויס גם הי קולנוע. קרב קולנועי מעין זה, המנסה לי שכנע בצידקת אורח חיים של כל אחד מן הגושים, נערך השבוע בתל-אביב, בין **אנושקה** (נת, תל-אביב; ברית-המועצות) לבין **פוליאנה** (חוד, תל-אביב, ארה"ב). כל אחת מהשתיים אינה רק גיבורת עלי לה מסוימת, אלא סמל לתפיסת חיים ורוח אומה. אנושקה ופוליאנה הן נושא להערצה וסמלים אנושיים. אלא שאנושקה (אירנה סקובקסובה) היא אם ואילו פוליאנה (היילי מילס) היא ילדה. הסרט אנושקה הוא סרט גדיה, ואילו פוליאנה היא קומדיה למחצה, מסובלת בסיפור אנושי.

בימים אלה כאשר העתונות מלאה שבחים על תוצרת שני יצרני הסריגים הידועים

הוצאו למכירה חליפות — שמלות — ומעילים סרוגים

דוגמאות אביב-קיץ 61

ביח"ר "גליה" ו"טריקוזה"

מייצרים יותר שמלות מאשר כל בתי החרושת מסוגם בארץ גם יחד. תוצרתם נמכרת בעת ובעונה אחת בפרו ובבתי האופנה הידועים בארץ.

בתל-אביב:

אילקה: דיונוף 148 — אלנבי 39

אסקו: אלנבי 94 — פנמס: דיונוף 126

אנגלנדר: אלנבי 66 — גליה: אלנבי 42

בת-אדם: בן-יהודה 1

בירושלים:

רוזנבלום: שלומציון המלכה 3 — שמוק

בחיפה:

מצקין: רח' הרצל — אפרט: בית הקרנות